

og Vilhelmine kom herover, fandt han det nu nærmest komisk at tænke paa, at han i Sommer virkelig havde været lidt skinsyg paa ham.

Jytte havde rejst sig og ventede kun paa Lejlighed til at give Fætteren et Vink om, at hun ønskede at tage bort. Men Jægermesteren havde trukket sin svaghjernede Ven hen foran Skitserne for at høre ogsaa hans Mening, og straks nærmede Karsten From sig for at underholde hende saa længe.

Han var stadig paa besynderlig Maade afdæmpet, næsten forsagt. Hun lagde Mærke til, at han for det meste undgik at se paa hende. Og hun tænkte som saa mange Gange før: „Hvad er han dog for en underlig hemmelighedsfuld Eventyrer, der skifter Væsen som en Kamæleon og ikke er til at blive klog paa?“

Døren til Dagligstuen stod aaben, og fra det Sted, hvor hun stod, kunde hun se derind. Dens elegante Ungkarlehygge tiltalte hende. Paa en Væg over en fransk Kamin hang tre Smaabilleder, der især fangede hendes Interesse. Det var Studier af Landskaber og Dyr med en ualmindelig pragtfuld Farve.

Paa hendes Forespørgsel fortalte han, at det var lykkelige Fund, han havde hjembragt fra Paris. Svaret skuffede hende. Hun havde tænkt sig, at det kunde være nogle af de Friluftsstudier fra hans Ungdom, som hans Kunstbrødre paa Skagen havde berømmet.

For at komme hans Indbydelse i Forkøbet gik hun af sig selv derind og betragtede Billederne paa nærmere Hold. Og hun spurgte ham nu, om han aldrig gjorde